

Státního pozemkového úřadu ani pachtovní smlouva mezi stranami ohledně velkostatku R. sjednaná, pokud se týče nepodléhalo schválení Státního pozemkového úřadu prodloužení této smlouvy nastalé prohlášením žalovaného z roku 1922 a Státní pozemkový úřad nebyl k schválení tohoto prodloužení po případě k jeho neschválení povolán. Výměr Státního pozemkového úřadu ze dne 2. července 1925 nemá, co se tkne prodloužení pachtu, na práva a závazky stran účinnosti a prodloužení pachtu, pokud jde o jeho platnost mezi stranami, oním nálezením dotčeno není, a zůstává mezi stranami v platnosti i po 29. říjnu 1925. Nárok žalobkyně na odevzdání pachtovních objektů ke dni 30. října 1925 a příkaz k tomuto odevzdání na dotýčný návrh žalobkyně vydaný a opírající se o zmíněný výměr Státního pozemkového úřadu, nemají proto v onom výměru opodstatnění. Jest mylným názor žalobkyně, že nižší soudy neprávem z tohoto důvodu příkaz k odevzdání pachtovaného velkostatku prohlásily za zrušený, ježto nebyly k přezkumu nálezu Státního pozemkového úřadu oprávněny. Nález správního úřadu musí, by založil soukromý nárok z něho odvozovaný, býti vydán úřadem k jeho vydání povolaným (srv. Pražák: Spory o příslušnost str. 143—149). Této náležitosti podle toho, co bylo tuto výše uvedeno, se nálezu Státního pozemkového úřadu ze dne 2. července 1925 nedostává. Státní pozemkový úřad k udělení, pokud se týče odepření schválení pachtovní smlouvy povolán nebyl, dotýčný jeho nález základem nároku, pokud se týče příkazu na odevzdání velkostatku R. býti nemůže a nelze k němu přihlížeti.

Čís. 6553.

Pohledávkám bratrských pokladen ohledně příspěvků, které mají platiti majitelé hor, přísluší přednostní zástavní právo ve smyslu Šu 246 ex. ř., jež může býti pro ně vtěleno i po vyhlášení úpadku, ovšem jen na nemovitostech, na kterých mají tyto pohledávky přednostní právo (čl. III. čís. 5 uv. zák. k úpadkovému řádu).

Je-li soud knihovní zároveň soudem exekuci povolujícím (a soudem exekucním), nelze návrh na povolení exekuce zřízením zástavního práva na nemovitostech, ježto prý jsou příslušenstvím horního vlastnictví, zamítnouti jedině proto, že schází knihovní poznámka, že nemovitosti jsou příslušenstvím horního vlastnictví, nýbrž lze okolnost tuto osvědčiti i jiným způsobem.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1926, R I 799/26.)

Bratrská pokladna navrhla ku vydobytí dlužných příspěvků exekuci vnuceným zřízením zástavního práva knihovním vkladem simultanního zástavního práva na nemovitostech, zapsaných ve vložkách čís. 317, 322, 330 pozemkové knihy obce Ž. jako vkladbách vedlejších a náležejících úpadkové podstatě těžařské společnosti, kdežto hlavní vkladbou měla býti vložka čís. 198 horní knihy M-ské. Soud první stolice exekuci povolil, r e k u r s n í s o u d exekucní návrh zamítl. D ů v o d y:

Exekuce jest vedena na nemovitosti, jež jsou zapsány ve vložkách čís. 317, 322 a 330 pozemkové knihy pro obec Ž., jako na příslušenství hor. Pro povolení exekuce knihovním vkladem zástavního práva jest u knihovního soudu výlučně směrodatným stav pozemkové knihy. Leč z lustra knihovních vložek nevyplývá, že by bylo z pozemkové knihy zjevno, že tyto nemovitosti jsou příslušenstvím hor. Ježto, jak řečeno, pro exekuci na nemovitosti jest rozhodným knihovní stav, a z pozemkové knihy není zjevnou vlastnost oněch nemovitostí jako příslušenství hor, případné pak vyhledávání jest v exekučním řízení nepřipustno, nelze navrženou exekuci povolit.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze upříti oprávněnost. Jak zřejmo z ustanovení čl. III. čís. 5 uvoz. zák. k úpadkovému řádu, dále čl. III. uvoz. zák. k ex. ř. a ze zásad, vyslovených bývalým nejvyšším soudem ve Vídni v plenisimárních usneseních ze dne 7. listopadu 1899, čís. 486 pres. a ze dne 27. listopadu 1900, čís. pres. 304, kniha judikátů čís. 144 a 150, přísluší pohledávkám bratrských pokladen ohledně příspěvků, které mají platiti majitelé hor, přednostní právo zástavní ve smyslu Šu 246 ex. ř., jež může býti pro ně vtěleno i po vyhlášení úpadku, ovšem jen na nemovitosti, na kterých mají tyto pohledávky přednostní právo, tedy zřejmě také na nemovitosti, které jsou příslušenstvím horního vlastnictví (čl. III. čís. 5 uvoz. zák. k úpadkovému řádu a rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 4951 sb. n. s.). V tomto případě vymáhající strana poukazovala již v exekuční žádosti výslovně k tomu, že nemovitosti, zapsané ve vložkách č. 317, 322 a 330 pozemkové knihy pro obec Ž. jsou příslušenstvím horního vlastnictví a to horních nemovitostí, zapsaných ve vložkách čís. 198, 703, 753, 844, 897 a 1374 horní knihy krajského soudu v Mostě a že usnesením vrchního zemského soudu ze dne 24. listopadu 1925 výkon vnucené dražby těchto horních nemovitostí byl sloučen s výkonem vnucené dražby nemovitostí, zapsaných ve vložkách čís. 317, 322 a 330 pozemkové knihy pro obec Ž. V těchto směrech nebylo potřebí šetření, jelikož soudu první stolice tyto okolnosti byly s dostatek osvědčeny. Rekursní soud má pravdu v tom, že pro povolení vnuceného práva zástavního je směrodatným u knihovního soudu výlučně stav pozemkové knihy, než přehlíží, že v tomto případě soud první stolice byl také exekučním soudem a soudem exekuci povolujícím, který musil hleděti také k předpisům úpadkového řádu. Jelikož nejde o věc ryze knihovní, nebyl výhradně směrodatným stav pozemkové knihy a proto nelze exekuční žádost zamítnouti již proto, že schází knihovní poznámka, že vložky čís. 317, 322 a 330 v Ž. jsou příslušenstvím horního vlastnictví. Ani předpis Šu 117 (2) horního zákona tu nevádí, jelikož dle čl. III. čís. 5 uvozovacího zákona k úpadkovému řádu zůstávají nedotčeny tímto řádem předpisy o exekuci k dobytí nebo zajištění státních daní, cel, spotřebních a jiných dávek (jak dolíčeno, také pohledávek bratrských pokladen) za úpadku na věci, na kterých jest pro tyto pohledávky přednostní právo.

Stačí tedy tato vlastnost věcí a dotyčné poznámky v pozemkové anebo v horní knize se nevyžaduje. Rozhodno je pouze, zdali nemovitosti, zapsané v uvedených třech vložkách, jsou skutečně věcmi, které má na mysli čl. III. čís. 5 uvoz. zák. k úpadk. ř. V tomto směru rozhodl vrchní zemský soud v Praze usnesením ze dne 15. června 1926, že nemovitosti, zapsané ve vložkách čís. 198 a 1374 horní knihy v M., a nemovitosti, zapsané ve vložkách 317, 322 a 330 pozemkové knihy pro obec Ž., tvoří dohromady důl Frieda II. v Ž., tedy jeden hospodářský celek, že se na nemovitostech, zapsaných ve vl. čís. 317, 322 a 330 v Ž. nalézají veškeré k tomuto dolu patřící budovy a příslušenství, že tyto pozemky tvoří součást horních nemovitostí a proto jen současně s nimi jako jeden celek prodány býti mohou, ježto by jinak horní nemovitosti bez těchto pozemkových nemovitostí a tyto bez oněch nikdo koupiti nemohl. Toto usnesení bylo ovšem vydáno po usnesení soudu prvé stolice ze dne 22. března 1926, než nemůže býti pochybnosti o tom, že skutečnosti, na nichž se zakládá usnesení vrchního zemského soudu, byly již zde v březnu 1926 a proto soud prvé stolice nepochybil, vycházejí z toho, že jde v tomto případě o věci ve smyslu čl. III. čís. 5 uvoz. zák. k úpadk. ř.

Čís. 6554.

Do usnesení soudu, jímž bylo schváleno odevzdání jmění rozpuštěného spolku, nemůže si stěžovati rozpuštěný spolek.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1926, R I 1011/26.)

Opatrovnický soud schválil, by veškeré jmění rozpuštěných spolků »Zemského Ženského pomocného spolku Červeného kříže« jakož i »Spolku ošetřovatelek Červeného kříže« bylo převzato »Ústřední společností Československého Červeného kříže«. Rekursní soud odmítl rekurs obou rozpuštěných spolků. Důvody: Napadeným usnesením bylo schváleno z úřadu opatrovnického odevzdání jmění rozpuštěných spolků a jich odboček Čsl. Červenému kříži s výhradou, že závazky spolků těch Čsl. Červeným křížem budou zajištěny nebo splněny, pokud se týče schváleno opatrovnicky prohlášení Čsl. Červeného kříže, že za podmínek právě uvedených ono jmění převezme. V řízení jednalo se o to, by zájmy rozpuštěných spolků a jich odboček nebyly poškozeny a bylo věcí opatrovníka, o to pečovati, by k takovému poškození nedošlo. Stěžovatelé, kteří trvají na svém vlastnictví k fondu léčebny plic a fondu léčebny válečných poškozců a uvádějí ve své stížnosti, že fondy zmíněné byly v úschově a správě rozpuštěné odbočky spolku v T., nemají zájmu na tom, komu jmění rozpuštěné odbočky v T. připadne a za jakých podmínek, to tím méně, když Čsl. Červený kříž převezme jmění i se závazky rozpuštěných spolků, tedy i s případným závazkem, který by tu byl z prováděné úschovy a správy výše uvedených fondů. Soud rekursní proto, neuznáváje oprávnění stěžovatelovo k podání stížnosti, ji odmítl.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení.